

GAZETA POLSKA

Nr 55/7

PISMO

30. 04. 1989

Konfederacji

Polski

Niepodległej

PROGRAM WYBORCZY

Konfederacji Polski Niepodległej

Po raz pierwszy od pół wieku Polacy uzyskali możliwość wybrania 161 posłów do Sejmu i 100 Senatorów do Senatu. Jeśli komunistyczne władze rzeczywiście dotrzymają przyjętych pod naporem społecznym zobowiązań, każda osoba która zbierze 3 tys. podpisów ma być dopuszczona do wyborów bez względu na program, jaki głosi. Wybory jako całość wprowadziła nadal nie będą demokratyczne, a wybrany Sejm nie będzie reprezentował społeczeństwa, lecz 35% ogółu miejsc poselskich może być obsadzone rzeczywistymi przedstawicielami wyborców. Stworzy to nową sytuację polityczną, pozwalającą łatwiej i szybciej osiągnąć niepodległość.

Konfederacja Polski Niepodległej zdecydowała się wysunąć własnych kandydatów do Sejmu i Senatu. Uważamy, że obok przedstawicieli opozycji konstruktywnej, szukającej porozumienia z władzą, w Sejmie i Senacie powinni znaleźć się przedstawiciele opozycji niepodległościowej, konsekwentnie występującej przeciwko narzucanemu nam systemowi i przeciwko ekipie stanu wojennego, która doprowadziła kraj do ostatecznej ruiny. Wstrzymanie się KPN od uczestnictwa w wyborach umożliwiłoby uzurpatorskiej władzy dokonanie mistyfikacji: skoro do Sejmu i Senatu będą kandydowali i będą wybrani tylko przedstawiciele ugrupowań prorządowych i konstruktywna opozycja, gotowa do współpracy z władzą - może

ciąg dalszy na stronie 2.

Jak czytać

Garlickiego?

Powiedzieć o historyku, że wytycza granice historii, to na ogół komplement. Wszędzie - z wyjątkiem PRL. Tu "wytyczanie granic" historii jest elementem manipulowania. Od wytyczania granic są specjaliści urzędniczy, którzy czasem bywają historykami i oni, w imieniu władz ustalają obowiązującą wersję przeszłości.

Pisane w ciągu lat dwudziestu teksty Andrzeja Garlickiego o Piłsudskim są lekturą pouczającą. W miarę wzrostu wykształcenia społeczeństwa, PZPR "przesuwa granice" - znaczące się z nazbyt prymitywnych interpretacji. W połowie lat 60. nie daly się już utrzymać stereotypy Piłsudskiego - faszysty i Piłsudskiego - generała austriackiego - wysłannika lansowane przez Kancelicza, Arskiego, Koźniewskiego. Legenda Piłsudskiego jednak narastała i trzeba było ją w jakiś sposób zneutralizować (o wykorzystaniu jeszcze nie pomyślano). I oto - jak na zamówienie - w "Kulturze", będącej piśmie KG PZPR zaczęły się pojawiać szkice Garlickiego. Bijąc swych przeciwników stylem i erudycją Garlicki pouczał Arskiego; mówił też kpił z Koźniewskiego, którego głupota kompromitowała nawet komunistyczna władza. Mógł - bo inaczej już wytyczono granice.

Artykuły Garlickiego tworzyły więc linia, choć również carna legenda. Odwołując się do pragmatyzmu podkreślali, że szaleńcza wyprawa Piłsudskiego i "obszarników" na Kijów spowodowała klęskę i posuła światnie się zapowalającą stosunki Polaków z Rosjanami. W innym szkicu Garlicki przedstawiał Piłsudskiego jako psychicznie chorego starca służącego za parawan ukrywającej ten fakt mafii. Generalnie też obciążał Garlicki Piłsudskiego odpowiedzialnością za klęskę 1939 r. Nie przypadkiem "po 13 XII 81" został Garlicki kierownikiem działu historycznego "Polityki". Jest to przecież pismo KG przeznaczone dla tej inteligencji, która nie tylko chce być oszukiwana, lecz ta która chce być oszukiwana na poziomie.

W 1978 r. ukazał się pierwszy odcinek książkowego serialu Garlickiego o Piłsudkim - "U źródeł obywatelstwa" oraz drugi - "Przewrót majowy". Pierwsza pozycja ukazywała Naczelnika jako młodzieńca, któremu nie wyszło z PPS, ani z Legionami, ani z wojny 1920 r. Druga ukazywała Piłsudskiego jako zamachowca zabójcy władzy. Trzecia część "Od maja do Brzeźcia" (1981) była o dyktandoze i walce z demokracją. Czwarą "Od Brzeźcia do maja" (1986) opisywała utrwalałe i uwieczniające się dyktandoze Piłsudskiego.

Dlaczego kandyduje do Sejmu?

Nasz komentarz

Przyjąłem walkę o mandat poselcki z okręgu Grudziądz.

Przyjąłem ją nie z próżności, nie ze snobizmu, nie z szacunku do Sejmu PRL - którego zresztą nie mam. Instytucja ta nikomu ohyba nie kojarzy się pozytywnie, ani nawet obojętnie. Prawie 50 lat rządów komunistycznych nauczyło społeczeństwo, iż Sejm pełni marionetkową rolę wobec PZPR oraz jest tylko nieskomplikowaną maszynką do głosowania. Obecnie zaś stan ten zmienił się na tylko w 35 procentach.

Jednak zdecydowałem się kandydować do Sejmu z ramienia mojej partii - Konfederacji Polski Niepodległej. Tej samej KPN, która od samego swego początku była i jest nadal najbardziej prześladowanym ugrupowaniem niezależnym.

Przyczyną podjęcia decyzji o uczestnictwie w wyborach było kilka.

Po pierwsze - chęć zwalczania ustroju PRL, nie tylko na ulicach, w gazetkach, w zakładach pracy, ale i w Sejmie.

Po drugie - stworzenie ochrony poselskiej dla działań opozycji radykalnej.

Po trzecie - zdobycie nowej płaszczyzny do propagowania naszego programu.

Po czwarte - uniemożliwienie władzom stwierdzenia, że całe społeczeństwo wybrało do Sejmu tylko albo komunistów albo tych którzy chcą się z nimi porozumieć.

Po piąte - zaprzeczenie wysuwanej z wielu miejsc tezy, iż opozycja radykalna i niepodległościowa nie jest w stanie pozyskać społecznej akceptacji i poparcia i tylko dlatego bojkotuje wybory, w których nie miałyby najmniejszych szans. Po szóste - zaktualizowanie wielu środowisk wokół KPN, jak tylko chociażby 200 tysięcy osób, które podpisały listy zgłaszające naszych kilkudziesięciu kandydatów do wyborów.

Po siódme - wprowadzenie do Sejmu i Senatu ludzi, którzy będą w nim niejako trzecią siłą /obok koalicji rządowej i "Solidarności"/ mogącą informować społeczeństwo o przebiegu procesu porozumiewania się pomiędzy władzą i ugodową opozycją.

Po ósme - sprawdzenie popularności KPN w społeczeństwie.

Te osiem powyższych punktów stanowił będzie zasady, którym, zarówno w czasie wyborów jak i później pozostanę wierny.

Na zakończenie chciałbym podzielić się z czytelnikami "Gazety Polskiej" dwoma wyjaśnieniami. Najpierw: dlaczego nie należy obawiać się rozdzicia głosów opozycji na "Solidarność" i KPN co miałyby podobno umożliwić zwycięstwo kandydatowi komunistów. Otóż jest bardzo mało prawdopodobne, aby ktokolwiek w I turze wyborów uzyskał wymagane 50% głosów i równie mało prawdopodobne jest także, aby do II tury nie przeszły choćby jeden opozycjonista. A wtedy i tak wszyscy wspólnie go poprzemy.

Drugie wyjaśnienie dotyczy bojkotu. Dlaczego tych wyborów nie należy bojkotować? Dlatego bowiem, iż wstrzymując się od głosowania odbiera się głosu opozycji, to znaczy hamuje bojkotu trafi przecież tylko do zwolenników radykalnej opozycji - i ich właśnie głosów może teje opozycji zabrać w wyborach. Przypomnę jeszcze przedwójne hasło wyborcze z czasów premierostwa gen. Słojewicza Składkowskiego. I o ogłoszeniu bojkotu wyborów przez Komunistyczną Partię Polki - na murach pojawiły się plakaty z napisem: "Nie głosujcie przez lenistwo - uprawiajcie radzieckich komunistów". Dziś, hasło to jest także aktualne.

Głosujcie na KPN!

Przysztof Król

PROGRAM WYBORCZY
KONFEDERACJI POLSKI NIEPODLEGŁEJ

powstać wrażenie, że Polacy w wyborach zalegalizowali system PRL. Dlatego w wyborach powinna uczestniczyć i wprowadzić swych przedstawicieli do Sejmu opozycja radykalna, odmawiająca legalizacji systemu. Im więcej wyborców ją poprze, tym bardziej stanie się oczywiste, że społeczeństwo polskie nie chce uznać narzuconemu mu reżimu, lecz domaga się jego całkowitej zmiany.

Idziemy do wyborów z obszernym programem, uchwalonym przez III Kongres KPN w marcu 1989 r. Niżej przedstawiamy skrót zasadniczych punktów tego programu.

I. Pragniemy uzyskać poparcie wyborców dla naszego dążenia do odzyskania wolności i niepodległości Polski, dla utworzenia w pełni suwerennej, demokratycznej i sprawiedliwej Trzeciej Rzeczypospolitej, w której pełnia władzy będzie należała do ogółu obywateli.

II. Jeśli nasi przedstawiciele wejdą do Sejmu, pierwszym naszym postulatem będzie doprowadzenie jak najszybciej do rzeczywistej wolności wyborów, w których wszyscy obywatele będą mogli swobodnie wybrać wszystkich posłów do Sejmu, senatorów i radnych samorządu terytorialnego.

III. Domagamy się będziemy natychmiastowych reform, a w szczególności:

a. **zasadniczych przeobrażeń ustrojowych**, przywracających Polsce samodzielną, a Polakom prawa obywatelskie w pełnym rozmiarze. Dotyczy to zwłaszcza:

1. zmiany Konstytucji PRL i usunięcia przepisów przyznających rządzącej partii i jej sojusznikom uprzywilejowaną pozycję ("przewodnią rolę"), oraz zobowiązującą Polskę do pozostawania w sojuszu z ZSRR.

2. w ramach ogólnoeuropejskiego procesu porozumienia i rozbrojenia - ewakuacji wszystkich obcych wojsk z Polski, oraz przeorganizowania LWP w siły zbrojne wyłącznie obronne o charakterze ochotniczym i zawodowym, przy stopniowym zniesieniu obowiązkowej służby wojskowej i zastąpieniu jej przeszkoleniem w ramach samoobrony terytorialnej.

3. wprowadzenia w życie wszystkich praw obywatelskich, gwarantowanych przez Międzynarodowe Pakty Praw Człowieka. Prawa te są równe dla wszystkich obywateli, co wymaga likwidacji szczególnych przywilejów dla wybranych grup, w tym zniesienia tzw. nomenklatury.

4. usunięcia wszystkich formalnych i faktycznych przeszkód w tworzeniu i działaniach niezależnych partii politycznych, stowarzyszeń, zrzeszeń i wszelkich innych organizacji.

5. zniesienia cenzury prewencyjnej. Dopuszczalna być może jedynie cenzura sądowa, dotycząca wyłącznie tajemnicy wojskowej i patentowej.

6. zmiany ustawy o zgromadzeniach i liberalizacji jej przepisów.

b. **reform społecznych**, usuwających najbardziej bolesne mankamenty egzystencji Polaków. W szczególności:

1. wprowadzenia jednolitego dla wszystkich mieszkańców miast i wsi systemu rent i emerytur, zapewniającego godziwe utrzymanie.

2. przyznania absolutnego priorytetu wśród wydatków państwowych wydatkom na ochronę zdrowia, natychmiastowe doprowadzenie do pełnego zaopatrzenia w leki.

3. dokonania znacznej podwyżki dodatków rodzinnych i likwidacji przymusu ekonomicznego pracy matek.

4. uchylecia ustawy o dopuszczalności przerywania ciąży i zastąpienia ją ustawą o ochronie życia.

5. przywrócenie do likwidacji zakładów przemysłowych, szczególnie niebezpiecznych dla zdrowia ludzi i dla środowiska naturalnego.

g. **przekształcenia gospodarki** i aby zaczęła służyć społeczeństwu, a nie władzom. Wymaga to m.in.:

1. radykalnej redukcji wydatków państwowych, co pozwoli na powstrzymanie inflacji i wydatny wzrost dochodów realnych.

2. przymusowej reprivatyzacji całego handlu, usług, zakładów oddanych w agencje i przedsiębiorstw zatrudniających mniej niż 50 pracowników produkcyjnych na jedną zmianę, oraz nierentownych PGR. Pracownicy danej placówki powinni mieć pierwszeństwo w jej wykupie.

3. likwidacji wszystkich subwencji dla przedsiębiorstw, z wyjątkiem subwencji dla producentów żywności celem utrzymania niskich cen.

4. zniesienie wszystkich formalnych i faktycznych barier ograniczających tworzenie i prowadzenie zakładów produkcyjnych, w tym całkowita likwidacja rozdzielstwa zaopatrzenia materiałowego.

5. wprowadzenie pełnej gospodarki rynkowej, opartej o wymiennalną złotówkę.

Naczelnym celem Konfederacji Polski Niepodległej jest doprowadzenie do odzyskania niepodległości przez Polskę, nim to jednak nastąpi pragniemy już dzisiaj doprowadzić do poprawy warunków bytowania Polaków i uchronienia kraju przed ostateczną ruiną.

Wzywamy wszystkich do poparcia programu KPN i głosowanie na naszych kandydatów do Sejmu i Senatu. Przypominamy, że Konfederacja wzywa do wyborów jedynie 50 kandydatów, ponad 200 miejsc pozostawiając wolnych do dyspozycji "Solidarności".

Główny Komitet Wyborczy
Konfederacji Polski Niepodległej

Warszawa, kwiecień 1989 r.

JAK CZYTAĆ GARLICKIEGO ?

***

Czy ma sens wypominanie Garlickiemu - *autorowi biografii "Józef Piłsudski"* (1988, 50 tys. egz.) owych wcześniej pisanych prac? Czy nie odbiera się w ten sposób grzesznikom prawa do nawrócenia, a naukowcom prawa do naprawy wyrządzonych szkód? Zapewne. Rzecz jednak w tym, że monografia o Piłsudskim nie jest nową książką naprawiającą stare błędy. Jest to po prostu skłębka czterech poprzednich. Autor nie wprowadził żadnych istotnych zmian, dokonał tylko retuszy. Usunął zbyt natrętną marksistowsko - klasową frazeologię, wyrzucił nachalną popinę o "laskawości" lozu pozwalającego umrzeć Piłsudskiemu zanim nastąpiła zgotowana przezeń kęsa. Z nowych, a raczej nowopoznanych źródeł, Garlicki uwzględnił opublikowany na Zachodzie dziarski adiutanta Marszałka - rotmistrza Brynkiewiczca opisywający ostatnie chwile życia Piłsudskiego. Trudno wykluczyć, iż zadziałał tu motyw ideologiczny. Tytuł na temat metod, czas zająć się faktami.

Fakt podstawowy, że monografia o Piłsudskim nie różni się za bardzo od swych poprzednich, odcinkowych wersji - *Widzę, że władze okopały się za duże* na swoich pozycjach. Wypunktujmy więc najważniejsze sprawy, co do których PZPR mówi: *non possumus*. Usuwanie marksistowskich frazesów wskazują, że nie są to wcale kwestie ideologiczne.

Wiec jakto?

1. Przede wszystkim nadal jest groźny dla PZPR obraz ogólny przedstawiający wielkiego patriotę, wodza w zwycięskiej wojnie, Naczelnika suwerennego państwa. To może prowokować porównania niekorzystne dla władz komunistycznych. Wyobrydka można za to zamach stanu i brutalna walka z opozycją. Dlatego u Garlickiego okres 1919-1920 zajmuje stron 18 i tylko w części jest o wojnie z bolszewikami. Za to zamach majowy opisywany będzie z detalami na ponad 100 stronnicach, rozgrywka z Centrolesem - na 76. Brak natomiast tła europejskiego, brak wzmianek o tym, jak postępowali z opozycją Hitler, Lenin czy Stalin. Oczywiście nie jest to usprawiedliwienie, warto jednakże wiedzieć, co było "normą" polityczną, by ocenić, na ile i w jakim kierunku Piłsudski od tej normy odszedł. Mógł przecież postąpić z Sejnem tak jak Lenin z Konstytuanta, mógł potraktować przeciwników tak jak Lenin marynarzy z Kronstadt...

2. Zlekceważony został Piłsudski jako gospodarz kraju choć, według Kwiatkowskiego, bez interwencji Marszałka Gdynie budowano by sto lat. Garlicki natrętnie podkreśla, że "wódz" na gospodarce się nie znał, ekonomia polityczna lekceważył, myślał tylko o władzy. Za największy grzech Piłsudskiego uważa Garlicki puszczanie gospodarki "na żywioł" (237-238). Z ust marksisty to zarzut zrozumiały i straszny. Ale czytelnik dotknięty inflacją, zwłaszcza zaś biedny inteligent, płacący za Garlickiego już 2700 zł może mieć o tym inne zdanie...

3. Skarykaturowany został obraz wojny 1918-1920 roku. Na temat "wprawy kijowskiej" utrzymana została opinia, że polscy "obszarnicy powracali brutalnie egzekwując swoje przywileje" (s.227) - gdy było akurat odwrotnie. Obowiązywał zakaz powrotu byłych właścicieli; polskie władze wojskowe przełożywały swe funkcje ukraińskim władzom cywilnym Zabrakło wzmianki o pobliżu Budonowego, dzięki czemu dawadka. Huby zaprzępaści zupki konarnie wstępnie u Garlickiego

"Gazeta Polska" nr 55/7 str. 2

wyłączenie jako zwycięzca (227,229).
Równie niejasno jak początek wojny
został przedstawiony jej koniec. Ot 1
"14 sierpnia Sikorski uderzył na
Nastelsk i Pułusk. a 16 sierpnia
ruszyła ofensywa polska znad Wierpna,
nie napotykała większego oporu.
Najazdr Armia Czerwona rozpoczęła
odwrót. W dwa dni później wojsko
polskie zajęło Brześć nad Bugiem, a 22
sierpnia - Łomżę; 28 sierpnia
Piłsudski wstrzymał się na linii
przebiegającej na zachód od Grodna i
przez Białowieżę, a następnie wzduł
Bugu. W końcu września rozpoczęła się
nowa ofensywa polska, w wyniku której
zajęto Grodno, Lidę, Sionim i Pińsk.
Na południu osiągnięto linię Zbrucza"
(229). I to wszystko. Gdyby Garlicki z
ta samą wnikliwością opisywał inne
fakty, to zamach majowy zająłby mu
cztery linijki, walka z Centrolesem -
cztery litery.

Nie ma w wersji Garlickiego jawnych
kłamstw, jest natomiast prawda, tyle,
że jakże dialektyczna. Sikorski zaczął
walki dosyć sprawnie, ale już 16
sierpnia zabrakło mu tchu, masę
oddziałów utknął właśnie pod
Nastelskiem. Co gorsza: wyczerpał
odwody, a na tyły wyszły mu wydzielone
oddziały IV Armii Sowieckiej.
Uratowała go generalna zmiana sytuacji
spowodowana sukcesami Piłsudskiego - o
tym jednak Garlicki nie pisze. Rola
Marszałka polegała nie tylko na
"wstrzymaniu ofensywy" 25 sierpnia, a
"nowa ofensywa" nie była incydentem,
nad którym można przejść do porządku
jednym zdaniem. W "końcu września"
rozpoczęła się bitwa nad Niemnem, a ze
strategicznego punktu widzenia była
ona równie ważna jak bitwa pod
Warszawą. Bolszewicy doszli szybko
pozbierali się po klęsce sierpniowej,
w której co Garlicki oczywiście pomina
- "warianty" 30-31 lipca, 2-3 sierpnia, 26
kys. Jeńców, 231 dział i 1023 km.
Granice pruska przekroczyło ponad 60
rys. sowieckich żołnierzy. Ale...
Rosjanie mieli nadal potrzebne rezerwy
ludzkie, co więcej, już od lipca 1920
roku prowadzili tajne rozmowy o
przyjazni i współpracy z Niemcami. W
wyniku tych rozmów Niemcy nie
interewali oddziałów przechodzących
granice, lecz odesłali wraz z bronią
nad Niemem. Tutaj szykowana była
kolejna armia najezdnicza, a analiza
korespondencji Lenina wskazuje, że
jeszcze we wrześniu 1920 wódz
proletariatu liczył na ostateczne
zwycięstwo i zdobycie Warszawy.
Osobistych zasług Piłsudskiego w
przygotowaniu i przeprowadzeniu
zwycięskiej operacji niemieckiej
pominać nie można. Chyba, że...
wytycza się granice, które mają jakiś
czas obowiązywać.

4. Nieprawdźliwie przedstawia też
Garlicki ostateczny zarys linii
frontu. W rzeczywistości przebiegała
ona 100-200 kilometrów na wschód. Na
północy zajęty został nie tylko Pińsk,
lecz i Mińsk i Siuck, na połubiu
Lubar, Chmielnik, nawet Jampol.
Wycofaliśmy się z tych ziem licząc, że
strona radziecka uszanuje suwerenność
Białorusi i Ukrainy - ale to już inna
historia. Fajszywe przedstawienie
końca walk polsko-radzieckich zapewne
ma podtrzymać propagandowe tezy, że
granica, która osiągnęliśmy po wojnie
była mniej korzystna od tej jaka
proponował Lenin i że w ogóle wojna
nie była dla nas zwycięska, ani nawet
korzystna. O szczerosci propozycji
Lenina przekonał się Polacy wiosną
1920 roku, gdy mówiąc o pokoju
szykował on uderzenie na Polskę
("wprawa kijowska" była tylko
uderzeniem wyprzedzającym). Przed
wprawa kijowska miałyśmy przed
frontem przeciwników mówiących o

Dylemat czasu przejściowego

Chodzi mi tutaj o czas w działaniu.
poprzedzający odzyskiwanie
niepodległości, czy też jak wolał Inni
- suwerenności narodowej i państwowej.
oraz problem, jaki stawia wobec
opozycji niepodległościowej kierunek
myślenia politycznego, reprezentowany
przez środowisko "Dziękani" -
najpoważniejszego u nas ośrodka myśli
o tym, co można i należy dla Polski
czynić "teraz", stojąc na gruncie
nauki chrześcijańskiej i mając w
dalekim polu widzenia ciężki
przekształcenia tego kraju w suwerenny
twór państwowy. Profesor Stanisław
Stomma, twórca "Dziękani", w jednej
ze swych wypowiedzi dla radia
zachodniego określił to jako "program
na okres przejściowy - tzn. na czas,
nim nadejdzie niepodległość."
Nasuwa się od razu pytanie, jak ma
ona nadejść, nie jest tu pytanie
zasadniczym: mają ku temu prowadzić
rozmaite środki pośrednie, natomiast
analizy różnych koncepcji i działań
politycznych podporządkowane są
przekonaniu, że czas przed odzyskaniem
niepodległości naród musi jakoś
przeżyć i to z możliwie najmniejszymi
strataami, przy najmniejszych kosztach
ogólnych.

Formacja osobowa i dziesiętki
lat działalności sprawił, iż prof.
Stomma cieszy się rzadko u nas
spotykaniem szacunkiem. Dla środowiska
"Dziękani" jest on przywódcą
politycznym i duchowym - ogromną wagę
przykłada się tu do etyki i
odpowiedzialności w działaniu
politycznym.

Rok temu, z okazji jubileuszu prof.
Stomma, Aleksander Hall, kreśląc jego
sylwetkę w "Tygodniku Powszechnym",
pisał m.in.: "Polityka... musi kierować
się etyka odpowiedzialności, gdyż
konsekwencje jego postępowania mają
wartość etyczna". Dalej podkreśla, że
losem polityka jest działanie w
"sterze światła ocena" - czyli
zazwyczaj do końca nie jasnej,
jednoznacznej. Podkreśla ryzyko
błędnego, konieczność wolnego od wpływu
przyjętych założeń maksymalnego
rozpoznawania rzeczywistości, oraz
podkreśla cechująca prof. Stommę
wyróżniającą się moralną ocenę
odmiennych opinii politycznych, gdyż
"każdy wybór polityczny obarczony jest
ryzykiem błędów i może zostać
zakwestionowany", a "do celu nie musi
prowadzić jedna tylko droga".

I jeszcze raz zacytuje Halla, gdy
wypowiada on szeregona przez Profesora
w środowisku "Dziękani" zasadę
mądrości etapu "nie można myśleć celów
perspektywicznych z celami bieżącymi,
a na wielkie cele narodowe trzeba
patrzeć w kategoriach kolejno
historycznych, w którym
zdobycie społeczeństwa nawiązuje
się, tworzy "siła ciążenia" na rzecz
zmian politycznych w "makroskali" i
wynikające stąd pytanie, co należy
robić dzisiaj, teraz, by te dalekie
cele przybliżyć.

Otoż pragnąłbym, formułując moje
wzajemności, nie zanudzić zbyt
poziomym myśleniem o relacji do tak

pokoju i uzbrojenych po zęby. Po
wprawy, po zwycięstwo nad Niemcem -
już tylko mówiących o pokoju.

5. Garlicki pomija Piłsudskiego
nie tylko jako wodza zwycięskiej
armii. Próbując go pomniejszyć jako
człowieka. Bardziej na habicie niż w
czwartym odcinku serialu, ustępuje
utrwaląc obraz szalonego starca u
władzy - dopisuje więc nowe cytaty.
Tym razem z dziennika "Kurierski".
Zadając to niezbyt trafne pytanie -
możliwe argumentów nie przekonywa-
jąc, bożiżi władca, że habicie starczy
mówić o czyśta przed... (fakt) (fakt)

w działaniu.
I wreszcie sprawa najważniejsza: co
należy czynić dzisiaj, w
katastrofalnej sytuacji naszego kraju.
Oczywiście trzeba pracować (raczej
usiłować pracować) i ratować, co
można. Jest jednak pewien próg
katastrofy, po przekroczeniu którego
jedynym odpowiedzialnym i skutecznym
działaniem jest gruntowna zmiana
sytuacji, nawet dramatyczna i za cenę
pewnych kosztów. Rozeszanie owej
granicy - to kryterium przenikliwości
polityka. Bo tworzenie etyki działania
dla "czasu przejściowego" może się
wiązać z niedocenieniem niewymiernej
wysoko postawionych kryteriów
odpowiedzialności moralnej wobec
wspólnego dobra. Niemniej dręczący mnie
pytanie, jak długi miałby być ów
proces kumulowania się sumy
różnorodnych, przemysłanych wysiłków,
by doprowadzić do suwerenności
(niepodległości). Obawiam się, iż
musiałby on być na tyle długim, by
stał się w logicznej koltzi z hasłem
"programu na okres przejściowy". Lub
odwrotnie: jeśli władza byłaby
formuła "okresu przejściowego" do
niepodległości, to musiałoby z niej
wyniknąć założenie, że kres owej
przejściowości położa inne siły,
którym milcząco oddaje pole. To
milcząco oddanie pola uniemożliwia
spekulacje, czy miałyby to być siły
zewnętrzne - tj. postawa Zachodu lub
odmienna natury przemiany w "bloku
wschodnim", czy też wewnętrzne - np.
kryzys społeczny lub też pojawienie
się przywódców ze śmiałością, zdolna
pobudzić dostatecznie liczną część
narodu. Najpewniej jednak chodziłoby o
wszystkie razem, jako wyniki zamiany o
charakterze zaradczym.

Wymaganie od polityków
odpowiedzialności i kompetentego
rozeznania wciąż zmiennej
rzeczywistości jest warunkiem
oczywistym. A jednak historia
dostarcza dostatecznie wiele
przykładów przywódców o śmiałości wzgl.
którzy w zdecydowany sposób zmieniali
i kształtowali zasnana sytuację.
Zazwyczaj też początkowo zarzucono im
sprzeczność z powyższą zasadą, by
później uznać, iż to oni właśnie mieli
rację - okazali się przenikliwi i
odpowiedzialni, a na dodatek skuteczni
straszliwość kosztów owego czasu, tak
wielkich, że po prostu naród nie może
i nie powinien ich pisać.

Ostatnia kwestia. Zasada wielości
drog i różnorodności dokonywanych
indywidualnie wyborów w sferze postaw
i działania politycznego implikuje
praktycznie ich uznanie, szacunek
dla tych, którzy działają inaczej, a
zwłaszcza wyzycie się
charakterystycznej fobii w stosunku do
tych, których kwalifikuje się jako
nierealnych, marksistowskich
pompantyków. Niestety te fobie
istnieją.

Wojciech Skrodzki

wybuchowi, zdołaliśmy, zdołali.
Zaświadczył Piłsudski był tylko
człowiekiem, terudem wymagać by był
innym - choć paniebnik Lepeckiego
dowodzi, iż do ostatecznej chwili
próbował zachować liasz. Ze nie zawsze
słusznie uważano. Rozbieramy tych
rzekłich przypadeków nie świadczą o
kwalifikacji historyka.

6. Niezmarne są też inne
inymacje. Opis wojny 1920 roku nie
przedstawia Piłsudskiego jako
dowódcy, jako bohater. Ale opis akcji

OŚWIADCZENIE

K.O. „SOLIDARNOŚĆ”

Komitet Obywatelski „Solidarność” przyjmuje do wiadomości, że niektóre opozycyjne ugrupowania polityczne wystawiają swoich kandydatów na posłów i senatorów, niezależnie od naszego Komitetu - z własnym programem wyborczym.

Jest to ich dobre prawo o które zabiegaliśmy przy okrągłym stole! Oświadczamy, że bądziemy występować przeciw wszelkim próbom naruszenia tego prawa. Zalecamy to zwłaszcza naszym przedstawicielom w komisjach wyborczych.

Wyrażamy nadzieję, że konkurencja o mandaty będzie walką programów prowadzoną z pełną kulturą osobistą i polityczną we wspólnej trosce o dobro kraju.

Komitet Obywatelski
„Solidarność”

23.IV.1989

Główny Komitet Wyborczy KPN

Główny Komitet Wyborczy Konfederacji Polskiej Niepodległej stwierdza, że:

1. biorąc udział w wyborach do Senatu i Sejmu niezależnie od Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” i z odmiennym programem, a w niektórych okręgach rywalizując o te same mandaty, prowadzić będzie wobec Komitetu kampanię wyborczą niekonfrontacyjnie i - jak mamy nadzieję - w duchu wzajemnej szacunku;
2. jeśli do drugiej tury wyborów przejdzie tylko jeden kandydat opozycyjny, czy to z listy Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” czy z listy Konfederacji Polskiej Niepodległej - deklarujemy gotowość do jego wspólnego poparcia przez całą opozycję;
3. fundusze na prowadzenie kampanii wyborczej są zbierane w kraju i za granicą odrębnie przez KO „S” i KPN;
4. bądziemy aktywnie działać na rzecz uczciwości w przeprowadzeniu wyborów i występować przeciwko wszelkim próbom naruszenia ordynacji wyborczej oraz utrudniania kampanii wyborczej kandydatów z ramienia opozycji.

Główny Komitet Wyborczy
przewodniczący: Krzysztof Król

23.IV.1989

JAK CZYTAĆ GARLICKIEGO ?

pod Bezdany mi zawiera insynuacje lichorzostwa. Jest to o tyle perwersyjne, że akcja ta dowodził bezpośrednio Piłsudski i że wykazał się w niej niezwykłą brawurą - m.in. udając, że ma bombę zmusił do poddania się załogę wagonu pocztowego. Garlicki to pomija, o akcji pisze tylko, że była źle zorganizowana, i że przyniosła zysk mniejszy od spodziewanego. Możliwe. Lecz zysk ten był i tak wyższy, niż suma pieniędzy ze wszystkich tego typu akcji PPS z lat 1906-1908. Powodzenie było wynikiem starannego przygotowania. Piłsudski nie chciał ryzykować niczyjego życia, dlatego „na Bezdany” wychodził dwukrotnie.

Przykładów podobnych przeznaczeń można znaleźć wiele. Garlicki nie daruje młodzieństwu Piłsudskiemu przypisując mu szeptstwo grafomańskiego poematu, dorosłemu doczepił romansu pozamałżeński z dr. Lewicką i - pośrednio - uczynił Piłsudskiego winnym jej samobójstwa. Nie pominię też sprawy zaginięcia generała Zagórskiego. Wydaje się, że w przypadku plotek i hipotez, zwłaszcza zaś takich hipotez obowiązuje naukowca większa wstrzeźliwość.

Domniemywanie niewinności jest także regułą prawa. Czas jednak wrócić do pytania postawionego w tytule: jak czytać Garlickiego? - Na pewno bardziej ostrożnie. Dobrze byłoby mieć także pod ręką „Kronikę życia Józefa Piłsudskiego” (wydana przed kilku laty na emigracji i ostatnio przedrukowana w drugim obiegu w kraju) i korygować fakty. Jeszcze lepiej - przeczytać dzieło Jędrzejewicza zamiast monografii Garlickiego.

Obserwator

DZIĘKUJEMY

Potwierdzenia wliat na KPN
Dziękujemy: Alina 25+25+25; Dąbal 60+60;
Biuro Informacji „S” Australia - 51;
OVE - 50; P.P. - 20; Nowak - 100;
Stepaniak - 100; Stelmaszyk - 100;
Miłozewski - 102.

„Gazeta Polska” nr 55/7 str. 4

Druk: Wydawnictwo Polskie

Wiec i manifestacja NZZS.

20 kwietnia br. w Warszawie odbyła się manifestacja uliczna studentów żądających rejestracji NZZS, ZHR-u i zmiany ustawy o szkolnictwie wyższym. Pochód przemarszerował spod Uniwersytetu Warszawskiego na plac przed Pałacem Kultury i Nauki. Po spotkaniu się tam z drugim pochodem idącym od Politechniki - rozpoczął się wiec. Przemawiali studenci reprezentujący warszawskie uczelnie, niezależni harcerze, przedstawiciele młodzieży szkół średnich. Na zakończenie wiecu głos zabrali: Stanisław Mazurkiewicz - szef okręgu warszawskiego KPN i Piotr Ikonowicz - lider PPS-RD. Milicja nie interweniowała.

Państwowa Komisja Wyborcza o milicji.

W odpowiedzi na protest KPN wniesiony do Państwowej Komisji Wyborczej z powodu bezprawnego utrudniania przez milicję kampanii wyborczej Konfederacji - PKW stwierdziła /jak podaje „Trybuna Ludu”/: „Do Państwowej Komisji Wyborczej wpłynął protest przeciwko uniemożliwianiu członkom KPN odbywania zgromadzeń związanych z wyborami. Stawiamy to sprzecznym z art. 98 ordynacji wyborczej, który przewiduje, że zgromadzenia wyborców organizowane w celu zgłoszenia kandydatów na posłów oraz zwoływane i odbywane w ramach kampanii wyborczej prowadzonej na rzecz kandydatów nie podlegają przepisom ustawy z 1962 roku o zgromadzeniach. Do sprawy tej komisja postanowiła powrócić na najbliższym posiedzeniu.” „Trybuna Ludu” z 21.04.1989 r.

Zapraszamy na manifestację!

1 maja, w dniu św. Józefa patrona robotników spotykamy się na mszy św. w kościele św. Stanisława Kostki na Żoliborzu o godz. 10.00. Po mszy - uliczna manifestacja.

3 maja w rocznicę uchwalenia Konstytucji 3 Maja spotykamy się na mszy św. w warszawskiej katedrze na Starym Mieście o godz. 18.00. Po mszy - wiec wyborczy KPN i uliczny pochód pod Grób Nieznanego Żołnierza.

Milicja łamie prawo.

W ostatnich dniach funkcjonariusze MO i SB parokrotnie uniemożliwiali działaczom KPN prowadzenie kampanii wyborczej. W Lublinie czterokrotnie rozbijano manifestacje KPN, oraz zatrzymywano grupy zbierające podpisy pod listami zgłaszającymi do wyborów naszych kandydatów. W Warszawie 25 kwietnia 2010 rozbiła manifestację wyborczą KPN. SB zatrzymała także naszych kandydatów na posłów Dariusza Wójcika i Krzysztofa Króla. Pojawili się także produkowane przez SB ulotki o rzekomym ogłoszeniu bojkotu przez KPN. Wszystkie te działania wskazują jak bardzo władzom PRL nie podoba się udział KPN w wyborach. Co ciekawsze, bezpłeka nie przeszkadza niektórym grupkom w propagowaniu bojkotu.

Powołanie Komitetu Wyborczego KPN

19 kwietnia br. Przewodniczący Konfederacji Polski Niepodległej - Leszek Moczulski powołał Główny Komitet Wyborczy KPN. W jego skład weszli: Krzysztof Król /przewodniczący/, Zygmunt Lenyk, Adam Słomka, Dariusz Wójcik, Zbigniew Kędzierski. Komitet wystąpił do Prezydenta m.st. Warszawy o przydzielenie lokalu z telefonem na swoją siedzibę.

„GAZETA POLSKA” - tygodnikiem!

Zmiany w sytuacji politycznej w naszym kraju powodują również konieczność zmian wewnątrz KPN, a co za tym idzie również w „GAPie”. W tym numerze podajemy skład stałej części redakcji naszego pisma, a od następnego numeru /z datą 7.V./ stajemy się tygodnikiem. Bądziemy starali się, aby wszystkie teksty były od następnego numeru składane na aktaopinie. Rękopisy, jęnteśmy także amuzeni podnieść cenę naszego pisma na 70 zł za egzemplarz /od maja/. A zatem: radość, iż co tydzień bądziemy spotykali się z naszymi czytelnikami i miutek, że spotkania te będą ich droższymi kosztowały.

GAZETA POLSKA

50 zł.

BIURO KONFEDERACJI POLSKI NIEPODLEGŁEJ
Oficjalne stanowisko KPN jest zawsze sygnowane.
Redaguje zespół w składzie: Krzysztof Król,
Mieczysław Skarżyski, Waldemar Gawkowski.
Przedruk dozwolony za podaniem źródła.
Adres redakcji: Krzysztof Król, ul. Łomuby 11 m. 26.
01-153 Warszawa, Dzwonny: 01111, 0112, 0120.